

Katarína Ďurčová-Bajzík

Opustení v bezpečí

**Budúcnosť sa skladá z dielikov
vytvorených minulosťou.**

Katarína Ďurčová - Bajzík

Opustení

v

bezpečí

Život prináša do života ľudí množstvo krásnych, ale i smutných chvíľ. Práve takéto zážitky vedia pôsobiť a následne zasahovať do našich ďalších rozhodnutí. Sú tieto smery však potom naozaj správne? Máme odvahu meniť zabehnutý štýl už raneného srdca? Vieme dať opäť šancu novým príležitostiam, aj keď s tieňom minulosti?

Michaela sa po smrti manžela vrhla do práce v útulku pre psov. Tejto činnosti je oddaná celým srdcom. Oporou pre ňu je nielen dcéra, ale najmä priateľka, ktorá jej častokrát vie položiť tú správnu otázku, aby sa Michaela nad svojimi pocitmi zamyslela hlboko vo svojom vnútri.

Podarí sa Michaele nájsť pokoj v srdci a nádej v lásku, ktorá nebude končiť len bolestnými spomienkami?

Prijemne strávené chvíle pri čítaní praje

Katarína Ďurčová - Bajzíkova

Michaela čakala v aute na svoju dcéru pred školou. Vedela, že prišla predčasne, no nákupy sa jej v meste podarilo vybaviť neočakávane bez problémov. Pohodlne usadená teda vnímala melódie z rádia a očakávala školský zvonček. Práve vo chvíli, keď sa natiahla za fľašou s minerálnou vodou, budovou sa začal rozliehať zvonivý zvuk.

- Ahoj mami, môžeme odvieť domov aj Simonku? – Erika pribehla k autu v spoločnosti jej najlepšej kamarátky.
- Dobrý deň. – pozdravila Michaelu Simona.
- Ahojte kočky, jasne poďte. – usmiala sa Michaela na dievčatá. Odvoz Simony domov bol už pomaly pravidlom, keď prišla Michaela pre dcéru autom. Dievčatá nasadli a neustále rozprávali medzi sebou, čo Michaela už ani nevnímala. Starosti jej robil nedostatok materiálu, ktorý nutne potrebovala zabezpečiť pre svoj psí útulok ešte než príde zima. V myšlienkach zvažovala rôzne kombinácie, no vždy keď jednu položku zo zoznamu vybavila, vyskočil problém inde. Zamyslene pozrela do spätného zrkadla na svoju dvanásťročnú dcéru, ktorá už pomalými krokmi vstupovala do obdobia puberty. Usmiala sa na ňu, pričom zachytila svoj ustarostený pohľad s jemnou vráskou, ktorá sa jej tvorila medzi obočím. „Zvládnem to, vždy to zvládnem!“ pomyslela si Michaela stisnúc pery k sebe.
- Mami, bude môcť prísť k nám domov v piatok Simonka? – jej myšlienky pretrhol Erikin hlas zo zadného sedadla. – Teda, či by mohla aj prespať. – dievčatá s očakávaním sledovali jej výraz tváre v zrkadle.
- Tvoja mamina bude súhlasiť? – nadvihla obočie Michaela.
- Keď jej zavoláte, tak určite. – usmiala sa Simonka. Michaela sa najprv zasmiala a potom s predstieraným povzdychom prikývla, že sa pokúsi zavolať jej mame. Na zadnom sedadle vybuchol príval nadšenia a radosti.

Keď Michaela zaparkovala pred domom, Erika jej pomohla vynášať niekoľko tašiek z auta, ktoré boli plné psích granúl.

- Našiel som pár dosiek u kamaráta, takže som mohol opraviť to závetrie pri koterci. – privítal Michaelu Miro.
- Vážne? Si úžasný! – usmiala sa Michaela radostne, pretože mala obavy, že oprava by ich vyšla minimálne na sto eur, ak by museli materiál kupovať.

- Mám ešte jednu skvelú správu. – pokračoval Miro. – Na víkend sa mi ponúkli dvaja kolegovia z práce, že prídu vypomôcť s opravami prípravovne.
- Bude tu aj Simona. – usmiala sa Erika na muža zavalitej postavy so srdečným úsmevom.
- Výborne, môžeme uvariť guláš v kotlíku. – žmurkla Michaela veselo.
- No zdalo sa mi, že ťa počujem. – spoza domu vyšla aj tmavovláska Ivka v montérkach.
- Miro mi hovorí novinky. Teším sa, takže som pustila uzdu svojej fantázie, že by sme mohli trochu gulášovať. – pozrela sa na svoju najlepšiu kamarátku Michaela.
- Púšťaj ju kludne ďalej, nenechaj sa rušiť. – zasmiala sa Ivka.
- Fajn, dohodnuté teda. – Michaela zobrala poslednú tašku z auta a vošla do domu spolu s ostatnými.
- Budem hore. – oznámila Erika a vybehla do svojej izby v podkroví.
- Ako to šlo v meste? – opýtala sa Ivka váhavo.
- Nakúpila som všetko zo zoznamu. – naliala si do pohára pepsi colu z chladničky. Ivka sa k nej pridala a Miro si vybral plechovku piva.
- Na dnes som už skončil. Príde pre mňa kamarát o chvíľu. – žmurkol Miro previnilo.
- Dobre. Ja sa za chvíľu tiež prezlečiem a pôjdem za chlpáčikmi. – oznámila Michaela, pričom nikoho by ani nenapadlo, že by to neurobila. Útulok viedla už vyše desiatich rokov a nikdy nevynechala príležitosť zavrieť sa k psom a starať sa o nich.

Erika sedela so Simonou na deke za domom, keď Michaele zazvonil mobil. Volajúci nahlásil psa pri rieke, zakliesneného v kroví.

- Vraj je dosť agresívny, takže nechce k sebe nikoho pustiť. – upresňovala Michaela Ivke, keď nastupovali do auta.
- Zobrala som všetko, môžeme. – obe boli už zohraté ako tím, takže každá z nich vedela, čo pri takejto akcii môže byť potrebné. Auto sa rozbehlo po ceste presne určeným smerom. Spomalili, až keď uvideli muža nervózne postávajúceho pri ceste.
- Dobrý deň, vy ste nahlásili toho psíka v problémoch? – vystrčila z okienka hlavu Michaela.
- Áno, vy ste z útulku? – usmial sa konečne muž. Iba prikývla. Vypla motor a obidve vyšli z auta. Muž ich viedol k miestu, kde bol uväznený pes.

- Idem bližšie, uvidíme čo sa bude dať urobiť. – oznámila Michaela a vykročila k miestu plného nielen krovia, ale i blata. Pes sa metal zo strany na stranu, viditeľne tam bol uväznený už dlhšie. Labky sa mu zabávali do mäkkej hliny, niekoľkokrát sa musel aj šmyknúť, pretože srst' bola pokrytá vrstvou špiny a blata.
- Ako to vyzerá? – zisťovala Ivka z pár metrovej diaľky, aby psa nevyľakalo množstvo ľudí.
- Akýsi špagát má okolo krku a ten je prepletený s konármi. – komentovala Michaela. Bola tak zahĺbená do sledovania psieho príbehu, že si nevšimla, že k Ivke a mužovi pribudla aj dvojica policajtov, ktorí boli privolaní mužom. Pes hlasno štekal, viditeľne mal strach, no zároveň túžil po slobode. Michaela sa pomaly k nemu približovala a milo sa mu prihovárala. Pes sa opäť šmykol a spadol do blata. Michaela bola trpezlivá a psa upokojovala naďalej. Odrazu sa pes rozhodol pre posledný úskok smerom na Michaelu. Tej sa pošmykla noha a spadla priamo tvárou do blata. Ticho zanadávala.
- Chcem ti pomôcť drobec, naozaj. – vysvetľovala mu už po niekoľký krát. Pes sa prekvapene pozeral na ženu ležiacu v blate pred ním.
- Miška si v poriadku? – zisťovala Ivka. Michaela iba rukou zakývala na znak súhlasu. Postavila sa na nohy a podišla pomalými krokmi k vysilenému zvieraťu. Podarilo sa jej uvoľniť špagát a tak odtiahnuť psa do bezpečia. Ivka prevzala psíka a uložila ho do prepravného boxu. Michaela si zatiaľ snažila zotrieť čo najväčšiu časť blata nielen z tváre, ale i z oblečenia.
- Dobrý deň pani Veterská. – pozdravil ju jeden z policajtov s úsmevom. Michaela si až teraz všimla mužov zákona.
- Dobrý deň pán strážmajster. – usmiala sa Michaela na muža, pričom si z vlasov vytrela kus blata. – Dnešná služba vyšla na vás? – Strážmajster Borný bol častým mužom zákona, ktorý jej do útulku priniesol nový prírastok, alebo jej asistoval pri podobných akciách ako bola tá dnešná.
- No vidím, že dnes ste ma nepotrebovali. – usmial sa.
- Boli sme rýchlejšie, ale zvládli sme to a to je najdôležitejšie.
- Zvládli ste to výborne. – ozval sa jeho kolega.
- Ďakujem. – pozrela na muža s ryšavými vlasmi.
- Pani Veterská vedie útulok pri dedine už veľmi dlho, takýchto akcií si už zažila. – upresnil Borný. – Kolega je u nás nový, takže sa možno budete vídať častejšie. – objasnil Michaele.

- Tak vitajte v našom obvode. – pousmiala sa Michaela na vážne tváriaceho sa muža.
- Ďakujem. – snažil sa milo prijať pranie.
- Hod' si to pod seba, budem šoférovať ja. – k skupine pristúpila Ivka s dekou v ruke.
- Ďakujem. – prijala deku Michaela. – Ak sa nenahneváte, idem sa dať do poriadku, papierovačky vieme vybaviť aj inokedy. – usmiala sa.
- Jasné, viem kde vás nájdeme. – ťukol prstom do čiapky strážmajster.
- Dovidenia. – rozlúčili sa. Ivka sa snažila čo najskôr dopraviť premočenú Michaelu domov a psíka do teplého pelechu.

Víkend sa prebudil do slnečného rána, a tak vstávanie bolo i pre dievčatá omnoho veselšie. Michaela počula ich chichot dlho do noci, takže predpokladala, že slovné spojenie „vyspaté do ružova“ nebude asi ich prípad. Erika sa však z podkrovia vyrútila vo výbornej nálade a s úsmevom na tvári. Hneď v jej závесе poskakovala Simonka.

- Dobré ráno slečny. – usmiala sa na nich Michaela už s hrnčekom kávy v rukách.
- Dobré ráno. – obe sa usmiali a prisadli k prestretému stolu. – Dnes príde i Žofka a Vierka pomôcť. – oznámila Erika matke popri raňajkovaní.
- Výborne, pôjdete teda ako vždy vybehať part'ákov po skupinách. – usmiala sa Michaela spokojne, pričom za part'ákov mala na mysli skupinu psov, ktoré spolu vedeli vychádzať a nerobili zbytočne roztržky.
- Jasne. Teším sa, že prídu, aspoň nás bude medzi toľkými dospelákmi viac. – zasmiala sa Erika.
- Dúfam, že si im spomenula aj guláš, ktorý sa bude variť. – pripomenula jej Michaela.
- Samozrejme, dokonca Vierkina mama príde pre nich až k večeru. – upresnila Erika.
- Výborne. – odpila si z kávy Miška. – Dúfam, že Ivka nezabudne priniest' všetko zo zoznamu, čo som jej dala. – žmurkla na dievčatá naoko bezstarostne.
- Tetu Ivku ste privolali. – zasmiala sa Simonka, pričom spoza záclony sledovala ako Ivka vykročila od auta k bráničke. Michaela jej išla otvoriť. Spoločne s dievčatami pomohli povynášať nákup, aby sa potom mohli pustiť do plánovanej práce.

V priebehu doobedia sa na Michaelinom pozemku ocitol nielen dievčenský štvorlístok, ale i Miro so svojimi dvomi kolegami. Dokonca prišli aj dobrovoľníčky Timea a Janka, ktoré sa už začali stávať neoddeliteľnou súčasťou útulku. Guláš veselo bublal v kotlíku nad ohňom, po záhrade a v priestoroch útulku to šumelo ako v úli.

- Tí ľudia sú úžasní! – odrazu si s úsmevom povzdychla Michaela pred Ivkou.
- To áno, vidím, ako ti to dodáva ďalšiu energiu do práce. Nechápem, že ju vieš vytiahnuť z čohokoľvek. – zasmiala sa na svoju priateľku láskavo.
- Je zvláštne ako sme odlišné a predsa jedna pre druhú sme tak nenahraditeľné. – vrátila jej úsmev.
- Mami, niekto ťa hľadá. – zakričala na Michaelu Erika od prednej časti domu. Michaela si zaclonila rukou oči, aby sa pozrela k bráničke. Stál tam vysoký muž v modrých rifliach a čiernej košeli. V rukách držal akúsi krabicu.
- Kto je to? – pozrela sa Ivka na Mišku.
- Netuším, uvidím. – vykročila k bránke Michaela. Muž si ju váhavo prezeral, no keď pristúpila k nemu bližšie akoby neveriacu sa opýtal:
- Pani Veterská?
- Áno, dobrý deň. – „koho mi pripomína?“ rozmýšľala napochytre.
- Dobrý deň, ospravedlňujem sa, asi mi chýbalo to blato, aby som vás spoznal. – aj napriek chladnému výrazu, ktorý jej nastavoval, si Michaela všimla ako sa mu jeden kútik úst nadvihol do pobaveného úškrnu.
- Tiež som chvíľu váhala koho mi pripomínate. – usmiala sa Michaela, keď v ňom spoznala kolegu strážmajstra Borného.
- Váhala? – zatváril sa ukrivdene. – Zvyknú si ma zapamätať kvôli mojim ryšavým vlasom. – nadýchol sa, aby mohol pokračovať už v inej téme: - No prišiel som za vami, nakoľko na konci služby kolegovia našli v tejto krabici mačiatko. Jaro, teda strážmajster Borný, navrhol, že by ste nám mohli pomôcť.
- Ja tu mám všetko psov. Viete ako to je, mačka a pes ... – pokrútila nesúhlasne hlavou Michaela, pričom si prstami založila za ucho prameň vlasov, ktorý sa jej uvoľnil z gumičky.
- Nemáme ho kam dať, veď viete. Je ešte celkom maličké. – jeho veľké dlane zovreli malé telíčko chvejúceho sa zvieratka. Cítila jeho zelený pohľad ako ňou prechádza skrz na skrz. Nervózne si pošúchala dlane o montérky. Keby ju poznal, vedel by, že to robí vždy, keď hľadá riešenie v problémových situáciách.
- Dobrý deň. – pristúpila k nim Ivka. – Čo sa deje? – pozrela na oboch a potom na mača v rukách muža.
- Potrebujeme domov pre mačiatko. – rozhodila rukami Michaela.
- Sme psí útulok. – oznámila sucho Ivka.

- Som si toho vedomý. – muž pôsobil síce chladne, no nie bezcitne. Ivka sa pozrela na priateľku a potom opäť na biele kľbko.
- Počkať, napadlo mi niečo. – odrazu sa Michaelina tvár rozžiarila. – Pani Nová mi spomínala pred nejakým časom, že by mačku potrebovala. Ktovie, či už si našla náhradu za jej Micu.
- Máme nádej?
- Ale musíme ísť do dediny. – zvažnela Michaela.
- V čom je problém? – zaváhal policajt.
- Nemôžem šoférovať, dali sme si pred prácou na povzbudenie mali štamperlík alkoholu. – priznávala sa Michaela ako previnilá školáčka pred rodičmi.
- Mám auto, samozrejme, že vás odveziem a vrátim naspäť. – ukázal na auto, ktorým prišiel.
- Nebude vadieť, keď si sadnem v montérkach? – zaváhala Michaela, či sa bude musieť ísť prezliecť kvôli desiatim minútam.
- Poďte! – muž vykročil ráznym krokom k autu. Mačiatko podal Michaela a ona ho prijala bez zbytočných slov. Nasadla si k nemu do auta a ukázala smer cesty. Zastavili pred domom, v ktorom pani Nová bývala a obaja dúfali, že obyvatelia budú doma. Mali šťastie. Otvorila im pani Nová a celá nadšená s vďakou zvieratko prijala.

Keď auto zastalo pred Michaeliným domom, muž sa konečne ozval:

- Ďakujem za pomoc, som rád, že sa to takto skvele a rýchlo podarilo zariadiť.
- Keď sa dá, vždy pomôžem. Ale aj naše možnosti a kapacity sú obmedzené. – priznala akosi smutne.
- Verím, je to činnosť, z ktorej zisky čakať nemôžete, ale na druhej strane, získate skvelý pocit, že tým nevinným pomôžete. – vyjadril jej uznanie. Michaela mu prvýkrát pozrela do tváre s vďakou.
- Ponáhľate sa? – vypadlo z nej odrazu. Viditeľne ho zaskočila. – Hovorili ste, že vám skončila služba, tak keby ste mali chuť na guláš? – usmiala sa. Muž mlčal, bolo vidieť, že zvažuje svoje rozhodnutie. – Ukážem vám ako sa má Poseidon.
- Poseidon? – nadvihol obočie.
- Psík zo včera, od rieky. – usmiala sa na muža, pričom si uvoľnila bezpečnostný pás a vystúpila z auta.

- Výstižne meno. – skonštatoval, jeho pohľad sa zastavil na jej radostnej tvári. – Ak vás nebudem zdržiavať, rád sa na neho pozriem.
- Poďte. – otvorila bráničku k domu a vykročila pred ním.
- Ak dovolíte, myslím, že som vám ešte nebol predstavený. – vystrel k nej ruku. – Palno, Tomáš Palno.
- Teším ma, Michaela. – usmiala sa a kráčala po kamenistom chodníčku smerom k časti určenej psom. Kráčal za ňou, pričom sledoval pracovný ruch na pozemku.
- Chlapci opravujú prípravovňu. Ide zima, takže je to absolútna priorita dať to do perfektného stavu. – otočila k nemu zhovievavo tvár a doplnila: - Samozrejme v rámci chabého rozpočtu.
- Vyzerá to dobre, naozaj. – uisťoval ju.
- Viem, že by to mohlo byť lepšie, ale peniaze musíme rozdeliť. Najviac míňame na jedlo a veterinu. – Michaela cítila z neho úprimný záujem o túto činnosť. – Tu je náš plavec zo včera. – ukázala na zvieratko v koterci.
- Poseidon. – oslovil ho s úsmevom. – Včera si dal pani Veterskej zabrat'. – prihovorel sa mu.
- Už sme mali aj horšie prípady. – mávla rukou Michaela.
- Verím. – stisol pery. Poseidon sa ešte ustráchané pozeral okolo seba, pričom bolo vidieť, že si ešte nezvykol na prostredie, v ktorom sa ocitol. V koterci bol sám, no ruch okolo neho mu na kľude nepridával.
- Bude v poriadku. – oznámila rozhodne, akoby čítala jeho vynárajúce sa myšlienky.
- Ako dlho máte toto kráľovstvo? – pohľadom prešiel po jej pozemku.
- Už to bude pomaly desiaty rok. Neuveriteľné! – zamyslela sa na krátky okamžik. – No mala by som ísť skontrolovať pohostenie, ak teda nevádi, opustím vás na chvíľu. Popozerajte si to tu. – s úsmevom od neho odišla. Videla už pár minút, že Ivka prešľapuje na jednom mieste a očakáva jej prítomnosť pri kotlíku.
- Stalo sa niečo? – pozrela na priateľku váhavo.
- Príde Peter. – prevrátila nervózne oči Ivka. – Vraj ku gulášu sa hodí gitara.
- Super, aspoň bude zábava. – veselo sa rozosmiala Michaela, keď videla na Ivke rozpaky.
- Tak som mu povedala, nech prinesie aj nejaké pohostenie a chlieb. Nakoľko sa viditeľne neočakávané rozrastáme. – zošpúlila pery do grimasy.
- Výborný nápad. – potľapkala ju po ramene.
- Ďakujem. – prisvedčila nechotne. – Pod' mi pomôcť radšej do kuchyne.

Miro zatepl'oval stenu z pravej strany budovy, ked' k jeho partii prisla Michaela.

- Nevideli ste toho policajta? – rozhliadala sa navokol Michaela.
- Zatepl'uje z druhej strany. – pousmial sa Miro.
- Co robi? – nechapavo sa zatvarila.
- Vravel, ze keby mohol, tak rad pomoze. Tak robi. – uplne jednoduché vyjadrenie ponúkol Miro na vysvetlenie. Michaela obišla budovu a našla tam Tomáša s vyhrnutými rukávmi v pracovnom nasadení.
- To ste ale nemuseli. – oslovila ho, ked' ju zbadal.
- Povedali, že jedny ruky navyac by sa hodili. Zatiaľ ich mám zdravé, tak prečo nepomôcť? – „opäť ten jeho vážny výraz“ uvedomila si.
- Snád' vám bude chutiť aspoň guláš, keď už inú odmenu ponúknuť nemôžem. – otočila sa na päte a nechala ho pracovať.

Guláš sa dováral, keď Peter prišiel aj s čerstvými zásobami. So širokým úsmevom sa privítal s každým jedným dobrovoľníkom, pričom zdôraznil, že je tu v pozícii „kultúrnej vložky bez nároku na honorár“. Samozrejme, že sa to stretlo s veselým prijatím a podporou.

- Je čas, rozlúčiť sa. – Tomáš vystihol chvíľu, keď Michaela bola osamote.
- Ešte ste ani nechutnali z guláša. Je výborný! – pochvaľovala si Michaela.
- Nerobil som to kvôli tomu. – upresnil, pričom si vyrovnával rukáv na značne zašpinenej košeli.
- Veľmi ste pomohli, ostaňte ešte. – pozrela sa na muža s prosbou.
- Som unavený a aj celkom dosť špinavý. Pôjdem domov. Ďakujem, užite si večer s priateľmi. – jeden kútik sa mu nadvihol k úsmevu.
- Vidím, že nepresvedčím. Ešte raz ďakujem za pomoc a pekný večer prajem aj vám. – podala mu ruku na rozlúčku.
- Dovidenia. – stisol podávanú ruku a odišiel. Michaela sledovala jeho statnú postavu ako mizne za bránou. „Prečo z neho cítim smútok?“ chvíľu zaváhala, no potom sa otočila naspäť k svojim hosťom. Tam už sa Peter zhostil svojej úlohy a zabával všetkých prítomných. Erika s dievčatami poskakovali v rytme, pričom sa veselo smiali a sem tam pridali svoje hlasy do refrénu piesne. Timea a Janka sedeli na záhradných sedačkách spievajúc spolu s Petrom. Miro s chlapmi popíjali pivo a plánovali

najbližšie práce, ktoré bude potrebné vykonať ešte pred prvým snehom. Ivka sa pohodávala na hojdačke s viditeľne zamyslenou tvárou. Michaela rada pozerala na týchto pracovitých ľudí s pokorou a hrdosťou, že sú súčasťou jej života. Vedela, že bez nich by toto všetko nedokázala.

- Budeš iba stáť, alebo sa pridáš? – oslovil ju Peter.
- Prepáč! – hlasne sa zasmiala, lebo tóny prezrádzali, že jej ide zahrať jej obľúbenú pieseň od Janka Ledeckého „*Proklínam*“. Prisadla si k Ivke, pričom vnímala krásny text a Petrov hlas.

Pomaly sa začalo stmievať, keď si pre Žofku a Vierku prišli rodičia. Timea a Janka sa tiež v tom čase rozlúčili a odišli na autobusovú zastávku, ktorá bola vzdialená od domu asi desať minút chôdze. Pre Mira a jeho kolegov Ivka zavolala taxi, keď už bol najvyšší čas rozísť sa do domovov.

- Si skvelá, ďakujem. – poďakovala sa jej Michaela, keď už sedeli v kuchyni.
- Prosím ťa, sme v tom obe spoločne. – usmiala sa povzbudzujúco Ivka. – Dnes neprespím u vás, pôjdem s Petrom.
- Dobre. – natiahla sa Michaela za pohárom.
- Môžeme ísť. – do miestnosti vošiel Peter s prepravkou prázdnych pivových fliaš.
- Peťo, ďakujem veľmi pekne. – poďakovala Miška a išla sa s ním rozlúčiť.

Odprevadila oboch k Peťovmu autu. Chvíľu stála a pozerala za miznúcimi svetlami auta, no potom sa vrátila do domu. Erika so Simonkou už boli dávno v posteli na poschodí, takže ich už nechcela rušiť. Išla teda do sprchy a potom zaľahla do svojej postele s knihou v ruke.

Prešli dva týždne od tejto dobrovoľníckej akcie. Erika bola v škole a Michaela strihala ruže pred domom, keď pred jej bránou zastavilo červené auto značky Škoda Scala vo verzii Monte Carlo. Prekvapená Michaela očakávala, že ide o niekoho, kto nejakým spôsobom zabľúdil v tejto lokalite. Z auta vystúpila štíhla dlhovlasá žena s dokonalým outfitom.

- Dobrý deň, hľadám pani Veterskú. – milo oslovila Mišku.
- Dobrý deň, to som ja. – prekvapenie na jej tvári bolo badateľné.
- Vy teda vediete útulok, áno? – usmiala sa zhovievavo.
- Áno. Máte záujem o jedného z nich? – opýtala sa, hoci tejto teórií sama neverila.